

чудѣхъ, той пакъ нача да имъ казва, о лю-
бимѣи друзи, понеже сега чухте писмо-то на сы-
на моего, какко сѧ отрыча въ живота си че не
ще да го видѣхъ, прочее доволно ми е до днесь
що-то изъ васъ поживѣхъ благополучно. Молѣхъ
вы отъ днесь изъ башѣ-тѣ болѣхъ да вѣдѣхъ от-
пущенъ, да полагѣвамъ крѣстоносному сыну
моему.

Тѣмъ словеса пакъ като чю народъ-а отъ сич-
кы-тѣ възгърмѣ гласъ, плачь, боль, и рыданіе
много, и изъ какъвъ начинъ не сѧ потрудихъ да-
но бы го възвранили. Пакъ имъ рече молѣхъ вы
не ми препатѣтвуйте, зашо не могъ вѣке да
тѣрпѣхъ лишеніе-то на сына си, или по-добрѣ да ре-
къ по Бога учителя и наставника. Казахъ и вел-
можн-тѣ: вола господна да вѣде.

Тогдази старый самодержецъ повыка старѣй-
шаго сына своего Стефана, събра и сичкы начал-
ницы и велможы изъ епископы и священницы, и весь
пречетъ церковный, и по обычай вѣнчахъ младаго
кназя Стефана за самодержца на сичкѣ-тѣ Сър-
вскѣ земѣхъ. На утрѣ пакъ повелѣ старый само-
держецъ да сѧ съберѣтѣ сичкн-тѣ благородни
изъ мѣнастыря Студенцѣхъ; като съвршихъ сва-
тѣ-тѣ службѣхъ, тогдази старый самодержецъ
Стефанъ изъ испругѣ-тѣ си великѣхъ княгинѣхъ